Ч. 32 Пятниця 11 (23) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Наради в парляментарних клюбах. — З німецкого парляменту. — Полуднево-африканьска війна.)

Вчера, як в день перед відкритем засідань ради державної, відбули ся у Відни засіданя кількох більших парляментарних клюбів. На засіданю сторонництва німецко-лїберального приймили зібрані до відомости справоздане о загальнім положеню політичнім і дотеперішнім ходї угодової конференциї. Клюб ухвалив голосувати за внесенем правительства о континґентї рекрутів і за предложенем войскового закона. Відтак раджено над страйком углекопів і рішено поставити нинї наглячі внесеня в справі управильненя і скороченя часу працї в копальнях вугля, і недопущеня до того, аби вугля забракло.

Молодочехи відбули засідане, на котрім міністер Резек предложив поясненє свого відношеня до клюбу і свої політичні цїли. Відтак слїдувало справоздане о ходї угодової конференциї і політичній ситуациї. Остаточно Чехи ухвалили обструкцию з огляду на те, що правительство доси ще не зробило для Чехів нїчого в заміну за знесені язикові розпорядженя. — Коло польске, в котрім представив ся новий міністер для Галичини, др. Пєнтак, ухвалило не робити правительству нїяких перепон, і голосувати за полагодженем конечних а важних для державы законів.

В нїмецкім парляментї поставили на вчерашнім засїданю посли Вінтерер і тов. внесенє, жадаюче знесеня т. зв. диктаторского параґрафу в Альзациї і Льотаринґії. Мотивуючи внесенє пос. Вінтерер вказав на то, що в тих краях від 28 лїт істнує правдивий стан облоги, вже цїлком перестарїлий. Против внесеня виступив канцлер кн. Гогенльоге і доказував, що параґраф диктаторский єсть конечний против меншости населеня Альзациї і Льотаринґії, що все ще проявляє француску симпатиї. О тих чувствах сьвідчить між иншими аґітация за утворенем теольоґічного виділу в Штрасбурзї. Ми добули Альзацию і Льотаринґію не голосованем — сказав кн. Гогенльоге — лише оружием і хочемо ті краї дальше задержати. Мимо промови канцлера парлямент приймив знесенє диктаторского параґрафу величезною більшостию.

Похід ґен. Робертса викликав на поли війни велику зміну. Именно Бури, аби лїпше боронити ся перед анґлїйскою перевагою, рішили стягнути свої сили до краю і там ставити ворогови опір. Внаслідок того ґен. Жубер велїв — як доносять найновійші вісти — уступити всїм бурским войскам з Наталю і обсадити границї Оранїї і Трансвалю. Сам Жубер з більшою половиною своєї армії спішить на поміч Кронїому. Під Кодосвандом Анґлїйцї хотїли окружити Кронїого, але їх побито.

Письмо з Канади.

Василїянин о. Полївка, що виїхав був минувшого року до Канади, аби там нести духовну поміч тамошним нашим переселенцям, надіслав сими днями письмо до ред. „Дѣла“, в котрім так пише про сей край:

Обіцяв я написати де-що за Канаду та за наших Русинів, там проживаючих, а особливо, чи варто людям сюди їхати, чи нї, тим більше, що всїлякі є про се гадки тих, що були в Канадї. Правда, що я з'їхав доси ледво половину Канади; але й сего, що я вже бачив, вистане, щоби виробити собі погляд загальний за ті країны. Куди я не бував, розпитував я людий, котрі там бували або й проживали. Отже все що знаю, напишу по щирій правдї.

Я сам, пускаючись до Канади, инакше собі її уявляв; тепер образ давних моїх мрій пропав цїлком.

Питав ся я нераз людий, де они, їдучи сюди, вперве зачали плакати, нарікати. Відповідають менї: перший плач був над морем, другий на мори; але тут обгорнув людий уже й страх, ба й сварню та проклони можна було часом почути. Все-ж таки потїшали ся ще сяк-так, що лекше стане, скоро побачать землю, а далї і фарми. Ну, добили люди до берега; тут впакували їх до ваґонів та везуть мов той товар, бо в послїдних часах з декотрими обхо-

1

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

I.

Барон Трезоріє повернувши, як кождого дня, о семій вечером, до своєї хорошої палатки, при улици Пресбурскій, не вступив, як звичайно, до малого сальоника жени, аби поговорити з нею кілька хвиль, заки переодів ся до обіду. Звернув просто на головні сходи, окружені величавим поручем, а прибувши на перший поверх, задзвонив на льокая, і кинув єму коротке запитане, але цїлком відмінним голосом як звичайно, не конче чемним:

— Чи є ще хто у панї?

— Так менї здаєть ся, пане бароне.... Перед входовими дверми ждуть два повози.... впрочім піду запитати.

— Нї. Піди до сальона і скажи панї, аби була ласкава прийти поговорити зі мною, як лиш буде сама.

Служачий вийшов і Трезоріє, входячи до своєї комнати, облитої електричним сьвітлом, кинув капелюх і рукавички на столик, здоймив плащ, і сїв, видко в злім настрою, коло коминка.

Була то субота, важний день на біржи, і барон, як біржевий аґент, звичайно любив уважати, що він нї трохи не утомлений, між тим як цїлий службовий персонал просто аж убивав себе роботою разом з ним. Тодї вертав він звичайно на хвилю до бюра вечером, аби кинути оком на хід робіт, відтак ішов з жeною на візити або до комічної опери, показуючи ся всюди з усьміхом на устах, веселий, немов би одиноким єго занятєм були сьвітові забави. Була то єго улюблена річ. Він був одушевлений, коли до него обертали ся з словами: „ти неоцїнений, можна би сумнївати ся, чи займаєш ся інтересами. Здавалось би, що живеш, аби лиш бавити ся“.

І дійстно, нї один найбільший маґнат не устроїв би собі так вигідного житя як барон. Всьо в єго житю, від устроєня комнат аж до щоденних обідів, було елєґантне і паньске. Той чоловік, сьвітлий і щасливий, ішов своєю дорогою житя з усьміхом на устах, і не спускав з уваги нїчого, що могло би піднести єго становище в сьвітї. Коли ходило на примір о придбане якого кухаря, міг стати навіть марнотравним, а для славного образа в якій знаменитій ґалериї міг допустити ся навіть крайної легкодушности. Називав себе сторонником Орлеанів, удержував зносини лише з людьми з найлїпших товариств, мав добру жінку, і хвалив ся сином, що мав стати наслїдником єго поглядів і єго цїлого житя. То був хороший хлопець, образований, а що не був такий гордий на себе як єго отець, то в товаристві дуже єго любили. Отже барон мав всьо, чого до щастя треба, і справдї чув ся щасливим.

Однако тепер, міряючи широкими кроками свою комнату, подобав на жертву якоїсь прикрої події. Задержав ся перед вікном, поглянув на подвірє, що тонуло в блеску електричних ламп, і мелянхолїйно вернув до коминка, опустив ся на фотель, і потонув в задумі, котра не мусїла бути приємна, бо зморщив брови, а уста єго терпко стягнули ся. Вкінци шепнув до себе:

— Який нерозумний хлопець!

Коли жінка входила, трохи задихана від поспіху, піднїс ся з крісла.

— Що стало ся, мій дорогий? — спитала баронова з дивним неспокоєм.

— Ох! Стали.... стали ся красні історії! — скрикнув барон роздразненим голосом. — Твій пан син зробив менї добру потїху....

В міру того, як Генрик Трезоріє поводив ся зле або добре, переставав бути або ставав на ново сином свого вітця. Коли лиш баронова почула, що муж говорить: „твій син“, то се певно віщувало, що їх наслїдник зробив знов якусь дурницю, і баронова готова була зараз взяти на себе три чверти єго провин на себе.

— Ти менї наробив тілько страху; посилаєш по мене так торжественно. Я вже побоювала ся, чи не вибух нагле який переполох на біржи....

— Нї, нї; — відповів Трезоріє поважно — всьо пішло добре.... але твій син....

— Ну, добре! Але щож остаточно зробив той бідний хлопець? Наробив довгів?

— Довги.... то ще не було би нїчого!

— Поєдинкував ся?

— Тим гірше було би для єго противника — крикнув барон, в котрім на хвилю відозвала ся батьківска гордість.

— Може викрав кому жінку?

— Алеж нї!

дили ся гірше віж з худобою. Розказували мені, що декому бракло в дорозі хліба, так що й по три дні не мали нічого в роті. Перші нарікання почулось за Отавою, коли зелізницею їде ся по 10 годин. Приїздить ся над берег озера Lake Superior. Се найвисша і найзимнійша точка, бо, коли я туди їхав в ночи, то вікна цілком позамерзали, хоч се було еще в досить раній осени. Страхом переймає те, що тут бачите. Великі скали та скали, каміне, вигорілі ліси, голе, опалене дерево на дереві; одним словом: страшна, дика пустиня! Такою пустинею їде ся з Огави два дні і дві ночи. Зелізниця стане часом раз на 10 годин, тай то лише коло якоїсь будки; кругом нема ні хатини. Сум обгортає кождого, хто вперве туди їде. Зелізниця веде по-над саміське озеро, вертепами, тимчасовими мостами, — аж лячно дивити ся. Я був тою дорогою страшно зденервований, хоч і як додавав собі духа; тепер не робило би оно вже на мене такого враження.

Вкінци приїздить ся до Манітоби; та коли чоловік з старого краю надіє ся побачити села і міста, то даремно шукає оком за ними: скрізь нудна, одностайна пустиня перед очима. Тут і там десь гет далеко у високій траві видно дерев'яну хатинку, на яких чотири стопи високу, дошками накриту, з стріхою із кичок, докола дошками обгороджену. Зникла хата, і знов їде ся годину або й дві, поки з'явить ся знов така сама хата. Наш чоловік не може надивувати ся та витолкувати собі, як тут можуть люди проживати; — пустиня — жителі у високій траві!

Надходить н[illegible]а туть з усіх сторін видно огні мов зорі. Що се є? Прериї горять — кажуть люди; — горить та суха трава. Ті огні є дуже небезпечні, бо при сильнім вітрі ідуть они на 2—3 милі широко, і все гине, що попаде ся: худоба, люди, хати і все. Длятого, коли чоловік побачить здалека такий огонь, а видить, що перед ним не втече, то мусить скоро запалити траву перед собою, щоби обгородити ся пустим місцем; инакше мусів би згинути. Длятого також оборюють хати довкола, щоби можна ратувати ся перед огнем.

Коли такий огонь зближає ся, то здалека чути гук, мов би велика вода спадала по скалах. Люди тогді не сплять цілими ночами та заздалегідь ратують сіно, хати і т. п. Оповідав мені Олекса Кандія з Brocken-Head-у, де я посьвячав хрест і цвинтар, що люди кидали на себе болото і крили ся по ровах та ще таки страшно попарили ся; а 8 родин цілком згоріло. Я сам відправляв парастас за наших людий, що згинули тут в огни. Хто має кирницю коло хати, то все, що має, кидає в кирницю, а на верх скаче з усею родиною і накриває ся дошками.

Яка тут земля? Всіляка. Я їхав мочарами, куди нема жадної дороги або покладено клец коло клеца. Так вимощеною дорогою їхав я шість миль, то мало кишок не витряс з себе, а зуби клапали, мало не повипадали. Або знов ліси; та які ліси! Такі, де господарувала сама тілько природа. Люди живуть тутки далеко одні від других; хату видно, аж коло неї прийде ся, і знов мине миля або й дві, поки побачить єї другу. Справдішні пустиножителі! Они найбільше заходять ся коло худібки. Сіна є досить; але чим єго викосити? Ще тяжше орати; треба вперед вирубувати деревину, випалювати, корчувати, а все самому, бо наняти нема кого. Коли так виробить ся землю, то она родить добре, бо се земля ще не тикана, крім трави доси не родила нічого.

Деинде знов камінь, як в Stuart-Burn-ї. Тут ще дно морске полишило сліди. Великі брили твердого каміня або й менші, орати трудно; ліса мало, самі тілько корчі. Люди підкопують каміне, вибирають великі ями і там вкидають виважене і упрятане каміне. Але коли то їх упрятати, як їх є всюди повно?

Деинде земля ліпша; але не великий з неї пожиток, бо нема ким ані чим єї обробити. Треба би мати що-найменше з 600 долярів, щоби можна взяти ся до чого. А коли і обробити землю, то хиба самому спожити пожиток, бо бушель (1/4 гектолітра) пшениці продає ся по 25 цт., а навіть продати нема де, бо до міста буває по 20—60 миль.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів дня 22-го лютого 1900.

— Преосьв. еп Андр. Шептицкий в Коломиї. Коломийска часопись „Руска Рада" доносить: „Станиславівский епископ гр А. Шептицкий прибув до Коломиї дня 2 (14) с. м. на сьвято Стрітеня, був в гімназиї на екзорті, опісля відчитав літургію і виголосив проповідь. По полудни відвідав епископ о. Мих. Левицкого в Вербіжи. Слідуючого дня відслужив епископ літургію, відвідав кілька шкіл і приватних домів, а вечером від'їхав до Станиславова".

— Стипендию з фонду пок. о. Н. Панковича 120 корон річно, надав управляючий совіт „Народного Дому" у Львові Мих. Дацкови, ученикові II. кл. академічної (рускої) гімназиї у Львові, синови селянина з Милошевич.

— Новий уряд почтовий із звичайним кругом діланя увійде в житє з днем 20 с. м. на зелізничім двірци Вигнанка при трансверзальнім шляху Гусятин-Станиславів. Сей новий уряд буде сполучений сітию зелізничою зі стациями Чортків з одної, а Копичинці з другої сторони. Округ доручень буде поки-що обмежати ся на стацию та саму місцевість Вигнанку.

— Новий польский театр у Львові. Оногди ухвалено на засіданю львівскої ради міскої внесене віцепрезидента міста Михальского такого змісту: „Припоручає ся артистичній комісиї театральній уложити ся з оферентами о таку форму аренди театру, щоби громада міста Львова крім чиншу аренди, котрий має бути наперед означений, вимовила собі також якийсь процент чистого зиску чи то уділу в доходах підприємства, не принимаючи на себе уділу в можливих недоборах. Арендатор має покривати всі видатки, звязані з веденем підприємства, а громада власним заходом і коштом удержувати буде будинки в добрім стані і з власних фондів покривати буде еквівалентовий податок. Крім сего громада міста Львова застереже артистичній комісиї крім інгеренциї артистичної також право вглядати у всякі книги, рахунки і касове діловодство підприємства". По тій ухвалі постановлено дальше розписати на означених повисше услівях конкурс, і то з речинцем до 10 марта с. р.

— А щож такого?

Трезоріє прибрав торжественний вид, і ставши перед жінкою, відозвав ся голосом, повним обурення:

— Той божевільний хоче женити ся!

Мати усьміхнула ся; відітхнула свобіднійше, і сідаючи, спитала спокійно:

— Якже ти о тім довідав ся?

— Ах, як я довідав ся?... Чиж з моєю бистроумностию можу о чімсь не знати! Від повороту з російских торжеств в Тульоні дуже змінив ся. Перестав ходити до опери. Ті малі заєдно говорили мені: „Але що діє ся з молодим бароном. Тепер цілком єго не видати!" Отже я почав пильно глядіти за моїм паничем і добачив в нім якийсь непокій і задуму. Раз попсував мені в таких хвилях цілий порядок розкладу ренти... в наслідок чого трипроцентові папери упали ні з того ні з сего без ніякої оправданої причини о сім сантимів... Навіть виграли ми того дня цілком нехотячи чималу суму. Зараз потім вийшов з бюра і замість піти або до ліса, або в гостину або на оперу, щез мені десь з перед очий. Вкінци, така радикальна зміна в єго привичках... так, так, радикальна, зараз о тім пересьвідчиш ся. Отже і нині рано перед отворенєм біржи, мій товариш Гиртбіс, що підлещує ся републиканьскому правительству, бо хоче дістати ордер, обернув ся до мене з їдкою заміткою:

— Ага, Трезоріє, я бачив твого сина вчера вечером на бали.

— Де на бали?

— В міністерстві торговлї.

— Очевидно, мені видавало ся, що я упав з неба на землю. Генрик на републиканьскім бали з своїм назвищем, своїми привичками, зносинами... Він, аристократ як сльоза... не пішов би навіть до Елізейскої палати на добродійний баль... То було неймовірне... Отже я й відповів тій грубій скотині тому Гиргбісови:

— Ах, знаю!... Розходило ся о один важний інтерес.... то не було для приємности.

— Ага, так, так! — відповідав мені той. — А однако завзято танцював з дочкою Курсієва.

— Радикального посла з Бізї?

— Так, мій любий, твого посла, що поборов тебе при послідних виборах... твого гробаря! Тепер твій син може хоче помстити ся... Панна дуже хороша!

— Я не хотів довше слухати, удав що дуже мене займають мої папери. Впрочім і телефон дав ся чути в саму пору.... Погадай, чи я мав голову до інтересів... Аж до третої купував я і продавав а цілком не знав, що роблю... Вкінци прийшло замкнене, у мні всьо кипіло. Я віддав папери мому повномочникови і утік до бюра. Мій Генрик сидів там в моїм кабінеті і курив цигаро. Замикаю двері і сам, відразу приступаючи до річи, кажу єму:

— Щож то за історія з тим балем в міністерстві торговлї, о котрім саме тепер мені оповідали?

Поблід і опустив голову.

— Знаєш, цілком так немов би був дитиною і зловлено єго на пустотах.

— Бідна дитина! — перебила лагідно мати.

— Ой, зажди, заки єго пожалуєш. Побачимо, що скажеш за хвилю. Коли так мовчав роздумуючи видко над тим, як би викрутити ся, повтаряю острійше:

— Так, паничу, яка то історія з тим балем?

— Поглянув на мене як найлагіднійше і сказав ніжним голосом, як він то умів:

— Мій Боже! татуньцю, я був там лиш з цікавости. Знаєте, що Бріґоазів — то один з моїх урядників — має брата, що єсть шефом секциї в міністерстві торговлї... Він приніс мені вчера запросини і з цікавости... Мені здаєть ся, що то не був злочин. Впрочім той баль був о много ліпше устроений як би ви надіяли ся... Републиканьский сьвіт набирає доброго тону, вирабляє ся.

Пробовав жартувати... Тодї я просто до него:

— І тому, аби взяти участь в тім „виробльованю" то ти танцював з панною Курсіє, дочкою мого політичного ворога?

Тоді обурив ся; лице облило ся румянцем і спитав роз'ярений:

— Хто вам то сказав?

— Хтось, що о тім знає.

— Буде мати зі мною до діла! Я певний, що то той дурак Гиртбіс.

— Він чи хто инший, то всьо одно. Чи то правда?...

Хвильку вагував ся, а відтак відповів цілком рішучо:

— Отже так, правда.

— Добре, мій любий; надію ся, що поясниш мені, що значить така зміна в твоїх привичках.

Я видів як піт виступив єму на чоло. А однако я не строгий отець. Бог сьвідок, що я виховував ту дитину дуже лагідно, може надто лагідно і що люблю єго горячо. Він знає, який я для него слабий... А однако стояв передомною як виновник перед судиєю...

— От, але все таки ти мучив єго що най менше чверть години.... Чи вкінци признав ся до чого?

— Всьо мені сказав! Ох, мушу признати єму справедливість, був зі мною цілком щирий. Відійшла мене навіть охота сьміяти ся.

— Але остаточно, що тобі такого сказав?

— Нічого більше, лиш то, що любить панну Курсіє.

— Ну, добре! А як єї любить?

— А щож то має до річи? Дочку того социялїста, того ворохобника, опришка, що мене очернив, споневіряв.... хотів втрутити в пропасть....

— **Огні.** В Тустановичах під Дрогобичем Анна Киринова вийшла з дому і полишила свого 5-лїтного синка без догляду, а той бавив ся сірниками в хатї і запалив солому, з чого вибух огонь і знищив цїлу загороду; шкода не була обезпечена. — В Станилї на Буковинї згоріла хата Матвія Горба; причиною огню були дїти, що підпалили солому; шкода необезпечена виносить 300 зр.

— **Вина і кара — слоня.** Минувшої недїлї по полудни наробили були два слонї в менажериї Сангера в звістнім величезнім будинку, „кришталева палата“ в Льондонї великого переполоху. Один з тих слонів „Черлї“ став чогось страшенно лютий — кажуть, що хтось облив его студеною водою — сполошив верблюдів, а коли сторожі прибігли до него, він кинув ся на них. Один з них міг ще завчасу втечи, але другого, якогось Вуда, слонь взяв під ноги і розтоптав на смерть, доти місив его ногами, аж вже й не пізнати було, що то людске тїло. Серед публики в менажериї настав страшенний переполох і всї стали втїкати. Тимчасом другий слонь, котрий також сполошив ся, „Арчі“, вийшов собі зовсім спокійно з менажериї на велику площу перед будинком, звану „бальоновою“ і постановив собі видко пїти в сьвіт, але що ему якийсь мур стояв на перешкодї, то він розвалив той мур і вліз до города якоїсь приватної вілї. Поннищивши тут що лиш дало ся, поломивши та повиривавши дерева, виломив він зелїзні штахети і так вийшов на улицю. За ним післано двох других слонів зі сторожами. Але Арчі й не подивив ся на своїх товаришів, лиш помашерував дальше на передмістя і зловлено его аж на другий день. Тимчасом Чарлї й не думав виходити з будинку, лиш зайшов до концертової салї і зачав там нищити, що лиш ему попало ся. Передовсїм зачав ломити многі там уставлені фіґури, відривати їм руки і голови. Остаточно удало ся і сего слоня завести до стайнї і там приковати до другого слоня, але зараз потім за его злочин засуджено его в короткій дорозї на кару смерти, котру й виконано о 10 год. вечером. З міста привезено кілька пушок (більших рушниць) уживаних до стріляня слонів, випущено зі стайнї всї зьвірята крім одного Чарлї. а кількох стрільцїв стануло поза бар'єрою і дало до велита сальву. Величезне туловище зьвіра лиш задрожало, а відтак повалило ся неживе з такою силою на землю, що аж цїлий будинок задрожав.

Телеґрами.

Відень 22 лютого. Членами палати панів будуть тепер іменовані: ґубернатор австро-угорского банку др. Лев Білиньский, б. мінїстри Лятур і Бiляндт, президент обрахункової палати др. Пленер, проф. Кар. Менґер і бар. Відман. — Wiener Abendpost доносить з Пешту: Цїсар з причини легкого нежиту в послїдних днях не виходив з комнати. Однако полагоджував всї справи. Тепер вже Цїсар цїлком здоровий.

Льондон 22 лютого. Розійшла ся вість, що Ледісміт вже увільнене.

Льоренцо-Маркес 22 лютого. Дня 18 с. м. вела ся завзята борба коло Бошкоп під Ледісміт. Страти Анґлїйцїв величезні.

Арундель 22 лютого. Бури загрозили Нопортови. Анґлїйцї старають ся їх виперти з їх становищ.

Преторія 22 лютого. Коло Кодосванду прийшло до битви з Анґлїйцями, що хотїли обступити Кроніґого. Бури зігнали Анґлїйцїв з занятих горбів і сильно їх поразили.

Курс львівский.

Дня 21-ого лютого 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	173·—	183·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	142·25	144·25
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	100·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93·20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краев.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краев. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	94·50	95.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·20	94·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·70	97·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·30	101·—
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·10	94·80
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	55·—	57·—
Міста Станиславова	118·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·70	43·70
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	22·75	23·75
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	59·—	61·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·40	14·40
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·45
Рубель паперовий	2·52	2·56
100 марок нїмецких	117·70	118·30
Доляр америк.	4·80	5·00

— Виборчі історії!... Того не можна брати поважно.

— Якто не брати поважно! Розбійник, що розголосив по цїлім окрузї, що моя зьвірина в Шевреліер нищить селяньскі засіви, що я кандидат кріликів!... що в послїдній хвили, осьмілив ся приліпити на мурах мого дому безличне оголошене, в котрім стояли лиш ті два слова: Трезоріє, мисливець! І ти гадаєш, що я можу забути о тих обидах?.. Поминувши вже то, що вкінци він був вибраний, худоба! А при яких обманьствах! Один Бог і префектура знають о тім. А я, що мене коштувало 60.000 франків? Можеш собі уявити, що я прийняв заяву твого сина, що любить ту якусь швачку того голодранця!

— Швачку? Та молода дївчина може добре вихована?

— Кажуть, що дуже мила.

— Отже видиш!

— Але чи то зміняє річ? Она має вітця, страшного вітця!

— Певне, то прикра річ.... Отець не конче приємний, але....

— Так, вже чую, як наводиш твій доказ: не женимо ся з вітцем.... Але то не перешкаджає аби він став членом родини, що его не можна держати далеко від себе, не виставляючи себе на неприємности з сторони дочки, що вкінци треба его терпіти при столї, того радикала, як буде сидїти по правій руцї, коби то хоч по лївій.

Трезоріє говорячи чим раз більше горячив ся. Єго лице налило ся вкінци кровію. Проходжуючись поглянув в зеркало і замітив ту незвичайну червоність. Дбав дуже о своє здоровлє і над всьо инше бояв ся апоплексиї. Задержав ся нагле і сїдаючи напротив жени простогнав:

— Видиш як я почервонів.... Замучать мене на смерть!

— Будь спокійний — сказала баронова — ти надто береш собі всьо до серця.... Поговорім спокійно.

— Ага, як іде о таку важну річ?

— Але де він пізнав ту молоду дївчину? Де єї стрітив? Без сумнїву не в наших кругах...

— Казав, що то було в часї подорожи до Тульону....

— І сказав тобі, що єї любить?

— Так — що хоче женити ся з нею.

— Ходїм вже, мій любий — вже близько осьма.... Зійдїм на обід.... Вечером возьму его на сповідь.

— І ти гадаєш, що він тут? Атже сказав менї, що іде на обід до приятеля.... Може бути, що до вітця своєї любки....

— О, не гадаю, аби він собі вже так свобідно починав.... Він дуже осторожний і доки не буде певний, що ми гадаємо, то не звяже ся надто тими людьми. Поговорю з ним завтра. А ти до тої хвилї не мішай ся нї до чого. Не треба з ним поводити ся надто остро, то могло би зле вплинути на его будучність.

— Нехай буде й так — відповів Трезоріє.... — Але як погадаю, що суть люди, котрі жалують, що не мають дїтий.... — Справді не знають о своїм щастю.

— Лїпше не говори того. Впрочім не говориш, що гадаєш. Щож би з тобою стало ся, з твоїми ідеалами, колиб ти не мав сина, котрому лишиш своє імя, суспільне становище, маєток — і вкінци всьо....

— Правда! Але як так оженить ся.... Який скандал! Що скажуть знакомі?

— Побачимо, може ще удасть ся то переробити.

Баронова встала і потиснула ґузик від дзвінка. Появив ся льокай.

— Нехай подають обід.

І обернувшись до задуманого мужа сказала:

— Ходїм, не жури ся. В житю всьо можна полагодити.

— Ах, я знаю. А то цїле нещастє, що не всьо після нашого бажаня.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Крехевецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).